

Arrest

nr. 178 486 van 28 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 juni 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 juli 2016 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DESIRA, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 20 januari 2016, in functie van zijn broer, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 29 juni 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 8 juli 2016 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.01.2016 werd ingediend door:

Naam: [E.B.]

Voornaam: [K.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 20.01.2016 gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde [E.B.E.T.I.], [...], van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer 75.08.28 537-60.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- rekeninguittreksels waaruit blijkt dat de referentiepersoon sedert 2013 instond voor de betaling van de advocaatkosten van betrokkene
- doktersvoorschrift dd. 17.06.2013 van Dr. [L.L.] op naam van betrokkene en bijbehorende verklaring van Dr. [L.L.] dd. 25.01.2016 waarin zij verklaart dat de referentiepersoon alle consultaties en huisbezoeken van betrokkene betaalt; facturen dd. 22.10.2015 en 26.01.2016 van Optiek [S.] op naam van betrokkene en bijbehorende verklaring van Optiek [S.] dd. 26.01.2016 waarin men verklaart dat deze facturen werden betaald door de referentiepersoon; verklaring van Apotheek [D.V.] dd. 25.01.2016 waarin deze verklaart dat de referentiepersoon de medicatie van betrokkene betaalt; verklaringen door derden waarin men verklaart dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres woonachtig zijn en dat de referentiepersoon instaat voor de betaling van voedingswaren: deze documenten worden beschouwd als verklaringen op eer, welke een gesolliciteerd karakter hebben. Er werden geen bijkomende stavingsstukken voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon effectief instond voor deze betalingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij minstens sedert eind 2009 in ons land verblijft, en sedert minstens 16.04.2013 in België deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon (hij werd er officieel gedomicilieerd op 20.01.2016); er werd echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vallen van de Belgische staat, en dat er niet afdoende werd

aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen. De voorgelegde betalingen doen hier geen afbreuk aan: ze hebben immers allemaal betrekking op de periode na de aankomst van betrokkene in België, en tonen dan ook niet aan dat betrokkene reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert januari 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 47/1, 47/3, § 2 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschafft de volgende toelichting:

"Verzoeker diende op 20.01.2016, in de hoedanigheid van een 'ander familielid', een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hij beriep er zich aldus op verblijfsrecht te zijn als familielid zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet:

" Art. 47/1. Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven."

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingen[w]et stelt:

"(...) de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

De verwerende partij weigerde in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij omdat hij niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden, waarbij zij erop wijst dat verzoeker niet zou hebben aangetoond dat hij onvermogen is in zijn land van herkomst, dat hij niet zou aantonen dat zijn schoonbroer financieel capabel is om hem ten laste te nemen, en ten slotte dat niet zou blijken dat verzoeker ook effectief financieel afhankelijk is van de Unieburger.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat de broer van verzoeker reeds bij zijn vestiging op het Belgische grondgebied heeft aangetoond dat hij beschikt over voldoende bestaansmiddelen. De inkomsten van de Unieburger zijn dus al genoeglijk aan verwerende partij bekend, en waren volgens deze laatste ook inderdaad toereikend aangezien er aan de Unieburger een verblijfsrecht op het Belgische grondgebied werd toegekend.

Het Hof van Justitie interpreteert het begrip ‘ten laste zijn’ in de arresten Jia en Reyes. Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slecht een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger van de Unie is, die in België verblijft of diens echtgenoot of partner omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

“20. In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als ‘ten laste’ van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van de richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt ondersteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in de zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Hoewel het in casu niet gaat om een descendent, kan men toch de interpretatie van het begrip ‘ten laste zijn’ toepassen. In het arrest Jia werd uitdrukkelijk gesteld dat onder ‘te hunnen laste komen’ moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel.

Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van de materiële steun in de staat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

De voorwaarde opgenomen in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het ‘ten laste zijn’ inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

Zoals het Hof van Justitie ook stelde in de rechtspraak die eerder werd aangehaald, betreft het ‘ten laste zijn’ een feitelijke situatie, en dienen de bewijzen van betalingen van advocaten- en apothekerskosten, samen beoordeeld te worden met de verklaringen op eer en met het feit dat verzoeker kan aantonen minstens sedert 2013 samen te wonen met de Unieburger.

Verwerende partij kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

2.2.1. De Raad merkt op dat verzoeker een aanvraag indiende tot afgifte van de verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, in de zin van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, teneinde zijn in België verblijvende broer, die de Spaanse nationaliteit heeft, te kunnen vervoegen. Verzoeker stelde in zijn aanvraag ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van zijn broer en hield derhalve voor een ander familielid van een burger van de Unie in de zin van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet te zijn.

Verweerder heeft aangegeven dat verzoeker niet aantoonde reeds in het land van herkomst deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon. Deze vaststelling wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker houdt evenwel voor dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat hij niet kan worden beschouwd als een persoon die reeds in het land van herkomst ten laste was van het gezin van zijn broer. De Raad dient in dit verband te benadrukken dat in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk is aangegeven dat het familielid dat zich op een recht op verblijf wenst te beroepen *“in het land van herkomst”* ten laste dient te zijn van het gezin van de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of te vervoegen. Ook in de door verzoeker aangehaalde arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt naar deze vereiste verwezen. Verweerder heeft geduid dat verzoeker geenszins heeft aangetoond dat hij *“in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon”* en deze vaststelling vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Uit deze stukken blijkt weliswaar dat verzoeker tijdens zijn onwettig verblijf in België wordt opgevangen door zijn broer en dat deze broer bepaalde kosten betaalt, maar uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt geenszins dat verzoeker *“in zijn land van herkomst”* op enig ogenblik ten laste was van zijn broer. Het enkele feit dat een vreemdeling tijdens een onwettig verblijf in het Rijk wordt geholpen door een familielid laat niet toe te concluderen dat dient te worden aangenomen dat deze vreemdeling in zijn land van herkomst ook afhankelijk is van de steun van dit familielid. De vaststelling dat verzoeker niet aantoonde dat hij in zijn land van herkomst werd gesteund door zijn in België verblijvende broer volstaat op zich om de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te onderbouwen. De kritiek van verzoeker ten aanzien van de andere overwegingen die in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zijn opgenomen is dan ook niet dienend.

Louter ten overvloede kan nog worden gesteld dat verzoeker terecht vermeldt dat hij slechts als ten laste kan worden beschouwd indien hij gezien zijn economische en sociale toestand zelf niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien en er een noodzaak tot materiële ondersteuning in de staat van oorsprong of herkomst bestaat. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om te vereisen dat verzoeker aantoonde dat hij zelf onvermogen is in zijn land van herkomst. Verzoeker heeft dit echter niet gedaan. Het is verder ook geenszins incorrect of kennelijk onredelijk om bij de beoordeling van de vraag of het mogelijk is dat verzoeker in zijn land van herkomst werd gesteund door een familielid in België de inkomsten van de familieleden te betrekken. Ingevolge artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet draagt verzoeker bovendien de bewijslast, zodat hij niet kan voorhouden dat verweerder zelf had dienen na te gaan of zijn broer wel in staat was om hem financieel bij te staan.

De theoretische beschouwingen van verzoeker laten de Raad niet toe te besluiten dat verweerder in casu de bepalingen van de artikelen 47/1 of 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet of het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.2.3. Verzoeker zet voorts niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom hij van oordeel is dat artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet

werden geschonden, zodat deze onderdelen van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk zijn.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK